

چشم می‌گرید و قلب اندوهگین است؛ و ما سخنی جز آنچه پروردگاران را خشنود سازد، نمی‌گوییم و ای ابراهیم، ما از فراق تو اندوهگین هستیم.

از انس رضی الله عنه روایت است که می‌گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم نزد فرزندش ابراهیم رضی الله عنه رفت که در حال جان دادن بود. چشمان رسول الله صلی الله علیه وسلم پُر از اشک شد. در این وضعیت عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه گفت: ای رسول خدا، شما هم (می‌گریید)؟! فرمود: «بَا ابْنَ عَوْفٍ إِنَّهَا رَحْمَةٌ»؛ «ای فرزند عوف، این رحمت است». و سپس به گریستن ادامه داد و فرمود: «إِنَّ الْعَيْنَ تَدْمَعُ وَالْقَلْبَ يَحْزَنُ، وَلَا تَقُولُ إِلَّا مَا يُرْضِي رَبَّنَا، وَإِنَّا لَفِرَاقِكَ يَا إِبْرَاهِيمَ لَمَحْزُونُونَ»؛ «چشم می‌گرید و قلب اندوهگین است؛ و ما سخنی جز آنچه پروردگاران را خشنود سازد، نمی‌گوییم و ای ابراهیم، ما از فراق تو اندوهگین هستیم».

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم نزد فرزندش ابراهیم رضی الله عنه می‌رود که در آستانه ی مرگ قرار دارد؛ اشک از چشمان مبارکش جاری می‌شود که عبدالرحمن بن عوف با تعجب به ایشان می‌گوید: شما هم ای رسول خدا؛ یعنی مردم بر مصیبت صبر نمی‌کنند و شما هم مانند آنان عمل می‌کنید؟ گویا از این عمل رسول الله صلی الله علیه وسلم تعجب کرده است؛ چون رسول الله صلی الله علیه وسلم آنان را به صبر تشویق می‌کرد و از بی‌تابی کردن نهی می‌نمود. لذا به وی پاسخ می‌دهد که آن رحمت است. یعنی حالتی که مشاهده می‌کنی، در اثر نرم دلی و ارتباط عاطفی است که با فرزند وجود دارد؛ و به دنبال آن فرمود: «چشم می‌گرید و قلب اندوهگین است؛ و ما سخنی جز آنچه پروردگاران را خشنود سازد، نمی‌گوییم و ای ابراهیم، ما از فراق تو اندوهگین هستیم». یعنی خشمگین نمی‌شویم و صبر می‌کنیم؛ و رحمت با صبر و ایمان به تقدیر منافاتی ندارد.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/5026>